

испълниса пророчество-то на пророка и цара Давида, за Апостоли-те речено: Во всю землю изиде вѣщаніе ихъ, и въ концы вселенныа глаголи ихъ.

Глава 3.

За Сімона Магесника.

Когато са распрѣснаха ученицы-те Хрістовы, отъ гоненіе-то на Іудей-те, въ различни мѣста, Филіппъ единъ отъ седмтѣхъ діакони, кѣто вѣше въ Самаріѣ, и кръсти мнозина, привѣди и нѣкого Сімона Магесника, въ хрістовѣ-тѣ вѣрѣ, който вѣше ужасилъ народ-атъ въ Самаріѣ съ магій-те си, и казваше себеси великъ, и че той былъ Божіа сила велика, и Самаряни-те много време вѣрѣваха дѣмы-те мѣ; когато же повѣрѣка въ Хріста, и са кръсти, вѣрвеша съ Филіппа, и измлакашеса кѣто гледаше голѣмы-те илы на ученицы-те Хрістовы.

Кѣто са навѣдѣха Апостоли-те въ Іерусалимъ, че Самаріа пріела слово-то Божіе, пратиха тамъ Апостоли-те Петра и Іоанна, кои-то кѣто додоха полагаха си рѣцѣ-те, на вѣрѣющы-те, тѣ пріимаха Дѣхъ скатый. Това кѣто видѣ Сімонъ, и помисли, че може да купи съ пѣры, тажъ благодать, принеси на Апостоли-те много пѣры, и имъ са молиши, да дадатъ и немѣ силъ, щото на корото си положи рѣцѣ-те да пріеми Дѣхъ скатый. А Петаръ мѣ рече: Сребро твое да бѣдетъ съ тобою въ погивель, защото си помислилъ, че Божіа-та благодать са до-